

บทแปล

บทที่ 15

ความหวังของน้ำ

อี เม็งโจว

ในห้องหนังสือที่จัดไว้อย่างสวยงาม มีแจกันใบงามใบหนึ่งวางอยู่ ช่างในบรรจุน้ำ
แล้วปักด้วยดอกเหมยกิ่งหนึ่ง นับว่าตั้งแต่คนรับใช้เปลี่ยนน้ำได้เทน้ำลงไป
แจกันตั้งแต่ตอนเช้าแล้ว น้ำในแจกันยังคงโกรธแค้น ถอนหายใจ แล้วบ่นเพิ่มคำ
กับตนเองว่า “ฉันไม่ยอมอยู่อย่างสงบในแจกันนี้หรอก ในสถานที่แคบเหมือนกรงขังอย่างนี้
แม้วันที่เดียวฉันยังรู้สึกว่ายาวนานเกินไป ฉันอยากจะออกไปสู่โลกภายนอก ฉันอยากจะส่อง
ประกายแสงระยิบระยับอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ฉันอยากจะไปอยู่ในสายธารที่ยาวไกลอย่างไม่
มีที่สิ้นสุด แล้วร้องเพลงที่ฉันอยากจะร้อง ฉันจะไม่มีทางอยู่ที่นี้ตลอดไปอย่างแน่นอน ที่ซึ่ง
แม้จะสุดลมหายใจสักเชือกก็ไม่สะดวกหรือแม้แต่จะหันตัวก็ลำบาก”

ดังนั้นเขาจึงพยายามใช้มือขยับแจกันสุดแรงเกิด พร้อมทั้งร้องตะโกน แต่ที่ไม่มี
ประโยชน์ เนื่องจากปากแจกันนั้นแม้ว่าจะสูงกว่าระดับน้ำไม่มากนัก แต่ที่น้ำที่ถูกขังไว้ใน
แจกันนี้ จะต้องข้ามให้พ้นปากแจกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาทำไม่ได้อย่างแน่นอน

เขาตะโกนว่า “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ฉันไม่ปรารถนาที่จะอยู่ที่นี้แล้ว ฉันอยาก
จะไปสู่อากาศบริสุทธิ์ ฉันอยากจะยืดเหยียดกระดูกและเส้นเอ็นของฉันบ้าง ฉันไม่มีทางที่
จะขอมนอนตายอยู่ในกรงแคบ ๆ อย่างนี้หรอก”

แจกันได้เห็นความพยายามใช้แรงดันของน้ำมานานแล้ว จึงโกรธขึ้นมาบ้างแล้วกล่าว
ว่า “อะไรกัน เธอสำหวัณว่าที่นี่ไม่ดีหรือ จะบอกตามความจริงนะว่า ฉันคือสิ่งที่มีค่าที่สุดใน
ห้องหนังสือนี้ เธอมาอยู่ในห้องของฉัน ทั้งยังมีดอกเหมยที่หอมและสูงศักดิ์มาเป็นเพื่อนอย่าง
นี้ ยังไม่พอใจอีกหรือ อย่าไว้วางใจไปหน่อยเลย ฉันขอเตือนให้เธออยู่อย่างสงบดีกว่า”

น้ำได้ยินคำพูดดังนั้น ยังไม่ยอมสงบลง กลับตะโกนออกไปอีกว่า “ฉันไม่สนใจว่าเธอจะมีค่าเพียงใด ฉันคิดว่าถ้าหากใครมาสร้างกรงขังที่สวยงามที่สุดบนโลกนี้สักกรงหนึ่งแล้ว ก็คงไม่มีใครปรารถนาอยากจะไปอยู่หรือทั้งยังไปหัดเอากันดอกเหมยสวย ๆ นี่มาทำไม ที่นี้ อย่างมากก็เหมยก็เป็นเพียงเครื่องประดับเท่านั้นเอง และฉันยังมีเรื่องสำคัญอีกมากมายที่จะต้องทำ ใครจะมีใจมาชื่นชมกิ่งดอกเหมยที่น่าสงสารนั้นเล่า ฉันจะต้องออกไปให้ได้ จะต้องออกไปให้ได้ !”

แจกันกล่าวอย่างเรียบ ๆ ว่า “เอาละ เมื่อเธออยากจะทำอะไร ก็ลองดูความสามารถของตัวเองก็แล้วกัน เจ้าหน้าไหน เธอจะสามารถออกนอกบริเวณของฉันได้หรือ”

แต่น้ำก็ยังไม่สนใจคำพูดของแจกันอยู่นั่นเอง เพียงแต่ใช้มือขยับสุดแรงลักษณะของน้ำตอนนี้เปรียบได้เหมือนม้าป่าที่ตกลงไปในหลุมพลาถนั้นเอง เขาพยายามจะหันข้างและบ่นพึม ๆ ฟ่า ๆ ว่าฉันอยู่ที่นี้ไม่ได้แล้ว ฉันอยากจะเป็นเมฆ ล่องลอยอยู่บนฟ้า บินให้เร็วกว่านางแอ่น และเบายิ่งกว่าวาวระดาษของเด็ก ๆ ฉันอยากจะเป็นน้ำ ตกลงมาชะพื้นดินที่แห้งแล้ง และให้ประโยชน์แก่ต้นไม้ที่ต้องการอาหาร เพื่อให้พวกเขาเติบโตขึ้นมา ฉันอยากจะเป็นน้ำในแม่น้ำ พลัดถิ่นเอาใบเรือและไม้พายให้เรือเดินทางต่อไป ฉันอยากจะเป็นน้ำในทะเล ร้องเพลงด้วยเสียงอันดัง อยากเป็นน้ำในลำธาร ช่วยชาวบ้านซักเสื้อผ้า ล้างข้าว ฉันอยากจะเป็นไอน้ำ ช่วยให้เครื่องจักรเดินเครื่องได้ ฉันไม่มีทางพอใจที่นอนตายอยู่ในกรงแคบ ๆ นี้หรอก”

ดึกแล้ว อากาศเริ่มหนาวเย็น ลมหนาวที่พัดจากทิศเหนือเปรียบเหมือนเสียงเพลงอยู่นอกหน้าต่าง เสียงเพลงนั้นยังบอกเล่าถึงอิสระเสรีของโลกภายนอก สิ่งของในห้องทุกชิ้นเริ่มสั่นเทาด้วยความหนาว

แต่น้ำได้เคยฝึกทนต่อความหนาวเย็นกลับมีใจกล้าหาญขึ้น เขาทำให้ร่างกายเขาแข็งเป็นน้ำแข็ง หวังว่าจะสามารถทำให้กำแพงสำริดหรือผนังเหล็กของแจกันนั้นแตกพังได้ ดังนั้นเขาจึงได้ชนเข้ากับกำแพงรอบด้านสุดแรงเกิด สูดหายใจเสียงดัง “เพ็ง” ดันเอาแจกันที่หัวเราะเยาะเขาแตกไป

วันต่อมา พระอาทิตย์ขึ้นสู่ท้องฟ้าแล้ว หิมะเริ่มละลาย น้ำที่เคยถูกขังไว้ได้หลุดออก
จากแฉกกันแล้ว พระอาทิตย์ส่องแสงมายังแฉกกัน น้ำค่อย ๆ กลายเป็นไอน้ำเป็นสาย ๆ บิน
ออกนอกห้องหนังสือไปแล้ว

เขาได้กลายเป็นหิมะ กลายเป็นฝน เป็นน้ำในแม่น้ำ เป็นไอน้ำ ในที่สุดน้ำได้สมหวัง
ในสิ่งที่เขาปรารถนาแล้ว

